

عنوان مقاله:

نامه و نامه نگاری در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 12، شماره 56 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

ابراهیم الطافی - دانشجوی دکترای رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد جیرفت- ایران

خلاصه مقاله:

نوشتن جزء جدانشدنی بشر است هرچه بتوانیم از این وسیله دقیق تر و موثرتر استفاده کنیم انتقال پیام و ارتباط آن آسان تر صورت می گیرد. نوشتن حاصل اندیشه و تفکر است. پس اندیشه قبل از نوشتن انجام می گیرد و کلام یا نوشتار محصول تفکر و تخیل است که با ابزار سخن یا واژگان و حروف ثبت و درج می شود. به نظر می رسد از روزی که آدمی توانست به قراردادی که «خط» نام گرفت برسد، نامه نگاری نیز رواج داشته است، پیش از آنکه قلم و کاغذ در کار باشد. سنت نامه نویسی با ساخت کاغذ و جوهر بود که شکوفا شد. مفهوم نامه و نامه نویسی در اشعار بسیاری از شاعران این مرزوبوم در قالب ها و محتوای مختلف شعری آمده است، از جمله فردوسی پارسی گوی بسیاری از پیام های اجتماعی اخلاقی کارزارها و در شاهنامه در قالب نامه سروده شده و نامه همچنان یکی از ابزار مهم پیام رسانی بوده است اگرچه در جای جای این گنجینه بزرگ فارسی نامه همان معنی و مفهوم کتاب و دفتر و صحیفه دارد. با ذکر نمونه هایی و ابیاتی از شاهنامه در این جستار بر آن شده ام که کاربرد واژه نامه و نامه نویسی ساختار نامه بیشتر مورد بررسی قرار گیرد و مورد پسند دوستداران ادب و فرهنگ و شاهنامه پژوهان قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، نامه (کتاب)، نامه نویسی، نامه پندمند در شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1501971>

